

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΛΑΓΚΣΤΕΔ

ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ

Ο φτωχότερο ακροβατικό ζευγάρι του τσίρκου, έδειχνε τη χρονιά, το αποτελοισαν ο Ένριχο και ο Ροδόλφο. Τα επικίνδυνα ληδημάτα τους ενθουσίαζαν και κρατούσαν συγχρόνως σε άγνια τους θεατές.

Από τους δύο τους, ο Ένριχο ήταν ο νεότερος και ο διάσημοτερο συνηθισμένος στη σκληρή εκείνη δουλειά. Ο Ροδόλφο ήταν πιο πεπειραμένος και πιο δυνατός. Ή παραστάσεις διαρκούσαν ώς αργά, τη νύχτα, και γι' αυτό κομούνταν το πρωί.

Έπειτα η δουλειά ξανάρχιζε πάλι, γι' αυτό διαρκούσε ως το απόγευμα. Η Βιολέττα, η νεαρή γυναίκοιλα του Ένριχο, του έφερνε συχνά το φαγητό το μεσημέρι στο τσίρκο. Καθόντουσαν μακριά, στην άκρη της πόλεως, και ο Ένριχο δεν έφερε να κοιμηθεί περισσότερο με το σπρε κι' έλα. Συχνά το φαγητό ήταν γι' αυτόν δυο άτομα, και ο Ροδόλφο έτρωγε κι' αυτός μαζί με τον Ένριχο.

Από καιρό σε καιρό τα μάτια του Ροδόλφο έπεφταν επάνω στα ξανθά μαλλιά και στο χαριτωμένο πρόσωπό της Βιολέττα. Ή νεαρή γυναίκα αισθανότανε το βλέμμα αυτό, αλλά έκανε πως δεν καταλάβαινε τίποτε. Μά έννοιθε πάντα ένα μεγάλο θαυμασμό γι' αυτόν επιδέξιο συνηγάτη του άνδρός της, γι' ότι της όριαις έπιδείξει που έκανε στο τσίρκο, κι' όταν γυρίζε σπίτι της, με την τσάντα στο χέρι, πάντα αυτόν θυμόταν...

Κι' ο πατέρας της Βιολέττας εργαζότανε κάποτε στο τσίρκο. Είχε αφήσει πως την κόρη του την κούρασε πάντοτε μακριά απ' αυτό το άχαρο κι' επικίνδυνο επάγγελμα, μα αυτή αισθανότανε πάντα ώστόσο πως μέσα στις φλέβες της έτρωγε αίμα καλλιτεχνικό. Ήταν πολύ νέα, το σώμα της είχε μεγάλη ελαστικότητα.

Θά μπορούσε να κάνει θαυμασίες άσκησις Ιπτασίας, της είχε κι' αυτή τον Ροδόλφο. Έτσι θα κέρδιζε και οι δύο. Δεν δοκίμαζεις; Και η Βιολέττα άρχισε από τότε να γυμνάεται. Ο Ένριχο δέσμευε καιιά αντίοχη, και ο Ροδόλφο ανέλαβε να την βοηθήσει. Σε λίγον καιρό είχε κάνει μεγάλες προόδους, και στο τέλος μπήκε κι' αυτή στο τσίρκο. Όταν ήταν η σειρά της να βγεί στο στίβο, ο Ροδόλφο στεζότανε και παρακολουθούσε τα γυμνάσιμα της, και γι' αυτός με θαυμασμό τις κινήσεις του ελαστικού της κορμιού, κι' έπειτα, όταν τελείωνε, της έλεγε ένα σωρό επαινετικά λόγια...

Σιγά-σιγά όμως ο Ροδόλφο άρχισε να δίνει πολλή προσοχή στην όμορφη Βιολέττα. Κι' από την άλλη μεριά, ο Ένριχο παραξενεύτηκε στην άκρη, κι' έπειτα άρχισε να του παραπονιέται πως τελευταία έδειχνε μια κάποια άμελεια στη συνεργασία τους, και πως μερικές φορές, καθώς έκτελούσαν τα επικίνδυνα παιχνίδια τους στο τσίρκο, από την άπροσεξία του χιόνιδωναν τρομερά. Ο Ροδόλφο φαινότανε προσεκτικότερος έπειτα από κάθε τέτοια παρατήρηση, έπειτα όμως εξακολουθούσε και πάλι τις άσηχημάδες και τις άπροσεξίες του...

Ένα βράδυ, πριν από την παράσταση, ο Ένριχο δοκίμασε ένα δυνατό σναϊσάθημα άγωνίας. Ή καρδιά του ήταν τρομερά σφιγμένη, νομίζε πως κάποιος χιόνιδος τον άπειλούσε και δεν ήθελε να πάρη μέρος στο πρόγραμμα της βραδιάς. Ο Ροδόλφο όμως, στον όποιο φανέωσσε τις σκέψεις του, του έλεγε :

— Όλα αυτά είναι άνοησιές, άγατητέ μου. Κι' έπειτα, πρέπει να ξέρεις ότι, το να μη βγής μια βραδιά στην παράσταση, ίσοδυναμεί με την παύση σου. Καταλαβαίνεις διά ότι δεν σε χιόνιδωνε και τόσο πολύ εδώ μέσα...

Τα λόγια αυτά έπεισαν τον Ένριχο, και βγήκε την ώριμένη ώρα να παίζει, μαζί με το σύντροφό του. Μά έννοιθε διαρκώς τον έαντο τον άδειαο και το παιχνίδι του επικίνδυνο. Σε μια στιγμή σταδουλάτησε κάπως κι' έπεσε γύμνο. Το κοινό έβγαλε μια κραυγή τριόμου, εύτυχώς όμως ο Ένριχο δεν είχε πάθει τίποτε, ξανασηκώθηκε χαμογελώντας και τις παραστάσεις εξακολούθησε.

Από κείνο έκει το βράδυ, μέσα στην καρδιά του Ένριχο γεννήθηκε ένα μεγάλο μίσος γι' το Ροδόλφο. Έκείνο που μόλις και μετά βίας του είχε περάσει ίσασε τότε από τη σκέψη, τώρα έπαιωνε άξασμα μορφή και πρόβαλε μπροστά του Ροδόλφο και στη Βιολέττα είχε γεννηθή μια βαθειά συμπάθεια και είχε φαντασθή άξασμα πως γι' αυτόν το λόγο ο Ροδόλφο δεν του έδινε τελευταία καιιά προσοχή, ένα έκτελούσαν τα γυμνά-

σιματά τους στο τσίρκο. Έβλεπε λοιπόν να τον άπειλή ένας μεγάλος, ένας τρομακτικός χιόνιδος : να χιόνει συγχρόνως και τη γυναίκα του και τη ζωή του την ίδια...

Προσπάθησε από τότε ν' άπομακρύνη και πάλι τη Βιολέττα από το τσίρκο, χωρίς ώστόσο και να άποφασή. Μά δεν τ' άποτάθησε. Και από μεγάλως περισσότερο το μίσος του γι' το Ροδόλφο. Και τότε, στο τέλος, άρχισε να πλάθει σκέδια και να λογαριάζη με ποιόν τρόπο θά μπορούσε καλύτερα να έκδιωξηθί...

Μά τι θά μπορούσε τάχα να του κάνει; Όλες τις επικίνδυνες επιδείξεις στο τσίρκο τις έκτελούσαν μαζί πάντοτε, ο Ροδόλφο κι' αυτός. Κάθε έπιβουλή εναντίον του Ροδόλφο ήταν συγχρόνως κι' έπιβουλή εναντίον του ίδιου έαντού του. Ο Ένριχο καταλάβαινε πως η ζωή του ήταν πάλι στενά συνδεμένη, άξόχρητη, από τη ζωή του έθλορό του. Όστόσο το μίσος έθριψε μέσα του. Ο Ένας από τους δύο έφερε να λείψη. Ή τύχη θ' άποφασίσε ποιός...

Μέρες ήσαν και πέρασαν, η παραστάσεις στο τσίρκο γινόταναν χωρίς τίποτε το έκτακτο, και η Βιολέττα είχε άρχισει κι' αυτή να σημειώνη έπιτυχίες με τις επιδείξεις της.

Ένα βράδυ έφηναν και οι τρεις από το τσίρκο, αφού τελείωναν πάλι τη δουλειά τους. Όταν όμως προχώρησαν λιγάκι, ο Ένριχο στάθηκε στη μέση του δρόμου.

— Λιάβωλε, ελτε, ξέρσασ να πάρω μαζί μου καιιά φρόνια που είχα κάνει από την ήμερα. Προχωρείτε σεις κι' εγώ έτασσο...

Και γύρισε τρεχάτος στο τσίρκο... Όλα ήσαν πάλι έρημη έκει. Όλοι είχαν φύγει. Τα φώτα είχαν σβήσει. Ο Ένριχο όμως δεν είχε ανάγκη από φως. Έρρωξε μια ματιά επάνω, έκει όπου χιόνιδόνταν τα σκουιά των ακροβατικών επιδείξεων. Και εθδής άρχισε να αναρωζάται γοργά μέσα στο σκοτάδι. Ψηλά, πολύ ψηλά, σταμάτησε. Κάτι έκανε έκει, στα κρυφά, στα σκοτεινά. Σε δύο λεπτά κατέβηκε. Και βγήκε γοργόρα από το τσίρκο, σάμπως να τον χιόνιδούσε κανείς.

Έκείνη τη νύχτα ο Ένριχο δεν έθλισε μάτι. Ή σκέψεις που τον πλιμνύσαν, τον έταρσσαν, τον έκαναν νευρικό...

Την άλλη μέρα, στην ώριμένη ώρα, ήσαν και οι τρεις τους στο τσίρκο. Ο Ροδόλφο φαινόταν έξαιρετικά καλοάθηςτος, η Βιολέττα έπίσης. Πρωτό άρχιση η παράσταση, η ώρα πέρασε, όπως πάντα, με συνουήσις...

— Ξέρεις, ελτε ο Ροδόλφο στη Βιολέττα, ξέρεις ότι έχεις προχωρήσει πάρα πολύ; Σε βεβαίω πως μέσα σε λίγον καιρό άξασμα θά είσαι ένα από τα καλύτερα κομηρα του τσίρκου.

Ή Βιολέττα χαμογελούσε χαρούμενη. Και ο Ένριχο, ειπε κι' αυτός :

— Ναι, ναι... Ή Βιολέττα πάει καλά, πολύ καλά...

Είχε ροθει η σειρά της Βιολέττας να κάνει τα γυμνάσιμα της Ιπτασίας της. Ο Ένριχο στήθηκε σε μια άκρη και παρακολουθούσε σκεπτικώς, κατιστοιχισμένος, τους ώριμους έλιγμούς που έδειχνε έναν με το άλλο γι' τις άριμονιές κινήσεις του κορμιού της. Έβλεπε, και συγχρόνως είχε παραδοθί σε σκέψεις, σκέψεις νευρικές, ταρμινάδες...

Ή Βιολέττα πετινάνη πραγματικώς... σκέφτηκε. Μά τι θά ήταν σήμερα η Βιολέττα χωρίς εκείνον... χωρίς το Ροδόλφο... Κι' αν αυτός έφηνε από τη μέση...

Ο Ένριχο σιέτηθηκε άξασμα πως αυτόν δεν τον χιόνιδωνε καθόλου έκει, στο τσίρκο. Αν έμεινε, ήταν γι' αυτό ο Ροδόλφο τον είχε μαζί του στα γυμνάσιματά του...

— Και αν..., μοιχιούρισε άξασμα.

Την ίδια στιγμή το στάδιο του τσίρκου είχε άδειάσει. Ήταν η σειρά του ακροβατικού ζεύγους να βγίη. Ο Ροδόλφο προχωρούσε καίως στη μέση του στίβου...

Τότε ο Ένριχο τινάχτηκε άξασμα. Με μεγάλα βήματα πρόκανε το Ροδόλφο. Άλλως το χέρι του και άδραξε το σκουί.

— Άφσσε, του είπε. Έγώ θ' άνεθώ σήμερα πρώτος. Έχω διάθεση...

Ο Ροδόλφο άπόσπασε λιγάκι. Ήταν η πρώτη φορά που ο Ένριχο θά έπαιεν τον πρώτο ρόλο στις τακτικές τους άκροβασίες. Ήταν και ο πιο επικίνδυνος...

— Καλά, ελτε ώστόσο. Κάνε όπως σου άρέσει. Περισμένο...

Άφσσε τον Ένριχο ν' άρχιση και στο μεταξθ ο ίδιος πήγε και σάθησε στο πλάι, δίπλα στη Βιολέττα.

— Θ' άνεθθ ο Ένριχο πρώτος; ρώτησε έκεινη.

— Ναι, απάντησε ο Ροδόλφο. Έχει κέρη σήμερα, λέει...

Και σάπασαν, γιατί το παιχνίδι είχε άρχισει. Ο Ένριχο άρχισε να σκουραλώνη. Σε λίγο ήταν από ύψος. Ή επιδείξει άρχισαν. Ο Ροδόλφο και η Βιολέττα, με τα μάτια ψηλά, παρακολουθούσαν. Μια πρώτη επικίνδυνη επιδείξη πήγε καλά...

Έπειτα η δεύτερη... Το σώμα του Ένριχο μόλις λήγισε τα τε-

Κι' όταν γυρίζε σπίτι, πάντα αυτόν θυμόταν...

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΛΥΚΟΣ

Μία Σπαρτιατική απάντησις. Πώς αντίσταθην ο Λύκος στην έφοδο του Σιαμύλ. Έλληνες, Ρώσοι και Κιρκάσιοι. Ο στρατιώτης Άρχηπ Όσκιεφ και η ανατινάξις του φρουρίου. Ένα ιστορικό εύκακτο. Η άλωσις της Βάρνας και ο Έλληνας ταχυδρόμος. Ένα επεισόδιον στο χερσό της Βαροβίας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Συνεχίζουμε την ενδιαφέρουσα ιστορία του άσχημου των Μπαλαζαβιάνων ταγματών Μιχαήλ Λύκου, κατά την εποχή της Κανσασιζής επαναστάσεως.

Άμα ο άπειταλμένος του φουερμού Κιρκασίων Σιαμύλ ξήτησε από το Λύκο την παράδοσι του φρουρίου, ο Έλληνας άσχημος απάντησε με την ιστορική φράσι του Λεονίδα: «Μολών ν. λ. α. θ. ε.», (δηλ. «Έλα να το πάρης»). Συγχρόνως ο Λύκος διάταξε πύρι με όλα τα κανόνια του φρουρίου Μιχαηλόφσκογιε...

Ο άσχημος των Κιρκασίων, ξεφορτωμένος, διάταξε γενική έφοδο εναντίον του φρουρίου. Η έφοδος άρχισε άμέσως λυσσοδής. Μπρός άπ' όλως, με το όπλο στο χέρι, πολεμούσε ο Λύκος.

Το προβολικό των Κιρκασίων χτυπούσε αδιάκοπα τα τείχη και το λεικό τους έλετίθετο με όρη και άπορασαισιζότητα. Οι Κιρκάσιοι, σκαρφαλωμένοι σ' διάφορα σημεία των τειχών, ληφόσαν μέσα στο φρούριον, και εκεί εστάθοναν κ' εσκοτώνονταν από τους στρατιώτες του Λύκου, τους όποιους ένθουσιάζε ή άνδρεία και ή πανταχού παρουσία του άσχημου τους.

Η τρομερή έκνείη μάχη εκράτησε δύο ήμερώντζα, χωρίς την παραμικρή διαπαύη.

Το πρωί της τρίτης ήμέρας ο Μιχαήλ Λύκος, πληγμένος σε πολλά μέρη του σώματός του, είχε μόνο 98 άνδρες, κ' άπ' αυτούς οι περισσότεροι ήσαν τραυματισμένοι. Οι άλλοι 172 είχαν σκοποθή, γενναία άγωνιζόμενοι για τη Σημαία του Τούρκου και την τιμή του Έλληνικού άνδρατος.

Ο Μιχαήλ Λύκος, με όλες τις πληγές του, εξακολουθούσε να διέσπυνη την άμυνα του φρουρίου, όταν όμως ελθε τα άνόμηματα που άνα γίνεσι στα τείχη, εξατάλαβε ότι γρήγορα θα εισομήσαν άπ' αυτά οι ξεσχωμένοι έχθροί. Στάθηκε λοιπόν στη μέση των στρατιωτών του, που τον περιεκύλιωναν, και τους ειπε:

— Άδελφοί μου, ήνε αδύνατον να κρατήσουμε πιο πολύ το φρούριό μας... Τα τείχη μας άρχίζουν να γκρηνίζονται και σε λίγο οι άγριοι Κιρκάσιοι θα μπουν μέσα... Ήμείναισι λιγοστοί, είμαστε σκεδόν όλοι λυθωμένοι, κορμαμένοι και δέν μπορούμε ν' άντισταθούμε!... Με αυτά όμως δέν θέλω να πό ότι πρέπει να παραδοθώμε!... Ξερωμε καλά ποιά σκληρή, ποιά βασανιστική τήχη περιμένει, τους αχμιαλωτους που θα πέσουν από χέρια του Σιαμύλ! Ποίητε λοιπόν να δεχθώμε ήρωες, όπως οι πρόγονοί μας, και ν' απορήνουμε τα βασανιστήρια και την άτιμία!... Κάτω στα όπλοια του φρουρίου, στην άποθήρη μας, έχουμε άρκετά βαρέλια μπαρούτη!... Λοιπόν, όταν θα εισομήσουν οι έχθροί, έμεις θα τραβηχθώμε προς το μέρος της άποθήρης. Ένας από μας θα κατεβή στο ύπόγειο και θα περιμένει με το δανιό άναμμένο. Στην κατάλληλη στιγμή, έχω θα βάλω το πιστόλι μου στην καταταχή της άποθήρης και θα δώσω, με έναν προβολισμό, το σύνθημα. Άμέσως εκίνους θα βάλω φωτιά στην μπαρούτη κι έτσι θα πεθάνουμε όλοι ένδόξως για τον πατέρα μας τόν Τούτσο και για την Άγία Ρωσία, καταστρεφόμενους χιλιάδες από τους άπιστους έχθρους μας!

Πολλοί από τους άνδρες τους στρατιώτες προσεκοθήσαν να εκπέλουν τη διαταγή του ήρωικού άσχημου άλλ. Ο Μιχαήλ Λύκος εκάλεσε τον πρώτο κατά σειρά στρατιώτη του λόγου του και του ειπε:

— Άρχηπ Όσκιεφ! σε όνει άνάγει ή μεγάλη τιμή να εκπέλεις τη γενναία μας άπόφασιν! Πήγανε...

Και ο Άρχηπ Όσκιεφ άναψε ένα μεγάλο δανιό, κατέβηκε στην περιτάλαση και περίμενε το σύνθημα...

...τομείνα σκοπιά... Τα χέρια του ήσαν στον άνερα... Και άξαφνα...

Μιά τρομερή κραυγή διεπέρασε όλόκληρο το τόπσο. Ένας όγκος έπεσε όσηνακή, άσυγκράτητος προς τα κάτω. Η άρχη ενός κομμένου σκουπιού κρημάστηκε στον άνερα...

— Ήταν τρομερό!...

Ο Ένριχο κοιτάεινα χάμιο, στον άμμοστρωμένο στίβο, παραωφομένως, σακατεμένος, άνάσθητος, Ο Ροδόλοφ και ή Βιολέττα έφρεξαν κ' έσκυαναν επάνω του, με σαζαομένη καρδιά. Ήταν νεκρός!... Μα δέν φανταζόντουσαν πως τη στιγμή έκείνη είχαν έναν ήρωα μπροστά τους!

K. ΛΑΓΚΣΤΕΑ

Σε λίγη ώρα άρχισαν να εισομήουν από τρία σήματα οι Κιρκάσιοι... Άγριοι, με τις σπάδες γυμνές, αλαλάζοντες, έφεταν επάνω στους λιγοστους στρατιώτες του Λύκου... Αυτοί, άμυνομένοι, άποθοχωροσαν προς το μέρος της περιεταπόθηρης και στάθηναν εκεί, γύρω από τον άσχημό τους.

Όταν ο Μιχαήλ Λύκος ελθε ότι εισομήσαν μέσα στο φρούριον άρκετοί Κιρκάσιοι, έδωσε το σύνθημα και άμέσως βρόντηξε ένας τρομερός σεισμός που αντάραξε όλόκληρη την περιοχή. Ένα μέρος του φρουρίου Μιχαηλόφσκογιε τινάχτηκε στον άνερα και μαζί μ' αυτό πτώματα Ρώσων. Έλλήνων και Κιρκασίων. Ο Μιχαήλ Λύκος έγινε κομμάτι καθώς και οι άνδρες του, πλην δύο, οι όποιοι βροθήσαν τραυματισμένοι στα έρεισια και επέζησαν. Αυτοί διηγήθησαν έπειτα όλα τ' άνωτέφω δραματικά επεισόδια.

Η επί τρεις ήμέρες παρεπιτόσις της πορείας του έχθρου έδωσε καιρό στα Ρωσικά στρατεύματα να συγκεντρωθούν...

Ο στρατηγός Φυέτακ, επί κεφαλής ισχυρού σώματος, έβάδισε εναντίον του τρομερού γεγονός της ανατινάξεως του φρουρίου, έβάδισε εναντίον των Κιρκασίων... Μόλις το έμυθε ο Σιαμύλ, δέν έστάθηκε να τον άντιμετώπιση, αλλά γρήγορα πίσω και πήγε να κραχή τα όπλα Τσιονγκά όρη, στ' άπαται λημέρια του.

Ο Ρώσος ιστορικός Γκωμέλιε γράφει σχετικά με τον ήρωικό Μ. Λύκο:

— Γενική όμολογία την εποχή έκείνη άνηρέξεν ότι ο Μιχαήλ Λύκος με το ήρωικό του κατόρθωμα — το όποιο ένθουσιάζει όμοιον γεγονός της πολιορκίας του Μισολλογγίου και των Ψαρών — άνετρεψε τα σχέδια του Σιαμύλ και άπήλλαξε το Ρωσισκόν Κράτος από μεγάλες, άνυπολόγιες και ύσως ανεπανόρθωτες ζημιές.

Ο Αυτοκράτωρ Νικέλαος, μόλις έμαθε το γεγονός, έξέδωκε άνόκακισιν (διάταγμα) τιμητικό της μνήμης των ήρώων του φρουρίου Μιχαηλόφσκογιε. Σύμφωνα με το διάταγμα αυτό, ή θείσι του πρώτου κατά τη σειρά στρατιώτου, στον πρώτο λόγο του πρόκου τάγματος του Πεζικού Συντάγματος του Τενγκιούκ — θείσι την όποιαν κατείχεη ο ήρωικός Όσκιεφ — μένει για πάντα άδεια.

— Στο έσπεριό προσκλητήριου, ο λόγιος καλεί πάντοτε πρώτον τον Άρχηπ Όσκιεφ. Και, τότε, ο στρατιώτης που κατείχε τη δεύτερη θείσι στο λόγο, άπαντά:

— Άπόν! Έπαισα ύπέρ της δόξης των Ρωσισκόν όπλων, ύπό την άρχηγία του γενναίου λοχαγού Μιχαήλ Λύκου!

— Αυτό γίνεται κάθε βράδι και θα γίνεται πάντοτε εις αίωνα των αίωνα, εν όσην θα υπάρχη Ρωσία!...

Άλλά και σε άλλη περίστισι οι Έλληνες επολέμησαν στο πλερωτό των Ρώσων και τους έάνησαν χαρήματα. Τότε ανέβη και ή Άλωσις της Βάρνας, την όποιαν οι Ρώσοι επληγήσαν με μωλοιστείας.

Την εποχή έκείνη δέν έπίησαν ηλέγραφοι και ή είδησις έφταναν με άπειταλμένους. Την είδησι λοιπόν της άλωσις της Βίνας ανέλαβε να μεταφέρη ένας Έλληνας στρατιώτης του λιπικού, Κεφαλιωνίτη την καταγωγή, στο Μεγάλο Λούκα Κωνσταντινο, άδελφό του Αυτοκράτορος Νικολάου, τοποτηρητή της Πολωνίας, εύρισκόμενο τότε στη Βαροβία...

Ο έφιππος άγγελοφόρος, τρέχοντας σάν άστρατή, κατόρθωσε να φτάση γρήγορα στη Βαροβία και να φέρη τη χαρομένη άγγελία. Ο Μέγας Δουξ έτέλεσε το ίδιο βράδι μεγαλοιστεία χορό και διάταξε γενική φωταγογήνη της πόλεως...

Κατά τη διάρκεια του χορού, ένας Πολωνός άριστοκράτης, τρέφοντας έχθρικές διαθέσεις εναντίον των Ρώσων, έλεγε μέσα στις αθηνας του Μεγάλου Δουξός ότι ή είδησις της άλωσις της Βίνας δέν ήταν άληθινή και ότι όλα αυτά ήσαν φουμάρα...

Άπό στόμα σε στόμα τα λόγια του Πολωνού έφταναν στ' αυτά του Δουξός Κωνσταντινο, ο όποιος άπεφάσισε να τον τιμωρήση μ' έναν τρόπο έντελώς πρωτότυπο.

Στο άκόλουθο φύλλο θα διηγήθώμε, το τέλος της ιστορίας αυτής, καθώς και την περιεργη ζωή του Έλληνορωσσού Γεωργίου Ξενοπούλου.

